

YLLA

Měli dům z křišťálových sloupů na břehu vyschlého moře planety Marsu a den co den bylo ráno vidět paní K, jak jí zlaté plody rostoucí na křišťálových zdech nebo jak čistí dům hrstmi magnetického prachu, který odstraní všechnu špínu a odletěl pak s horkým větrem pryč. Odpoledne, kdy zkamenělé moře žhnulo nehybným vedrem, keříky vinné révy trčely na dvorku, vzdálené martské městečko vyprahle leželo pod koruněm tetelivého vzduchu a nikdo ani dveře nepootevřel, bývalo vidět i pana K, jak si ve svém pokoji čte v kovové knize s plastickými hieroglyfy, jichž se dotýkal rukou, jako by hrál na harfu. A z té knihy, když ji zlehka přejížděl prsty, zpíval hlas, měkký starodávný hlas, a vyprávěl pověst o době, kdy se moře vinulo jako rudá pára kolem břehů a dávno zemřelí mužové táhli do bitev ozbrojeni mračny kovového hmyzu a elektrických pavouků.

Manželé K bydleli u mrtvého moře už dvacet let a jejich předkové žili v témž domě, který se jako květina otáčel za sluncem, už po deset století.

Manželé K nebyli staří. Měli krásnou hnědavou pleť rodičů Marťanů, žluté oči jako penízky a jemný melodický hlas. Kdysi rádi malovali chemickým ohněm obrázky, plavali v kanálech v období, kdy je vinná réva napájela zelenou šťávou,

a vydrželi si až do svítání povídat pod modře světélkujícími portréty v hovorně.

Teď nebyli šťastní.

Dnes ráno stála paní K mezi sloupy a naslouchala sálání pouštního písku, který se tavil v žlutý vosk a zdánlivě se roztékal až k obzoru.

Něco se určitě stane.

Vyčkávala.

Pozorovala modrou martskou oblohu, jako by čekala, že se oblaka každým okamžikem svinou, smrští a vyvrhnou na písek oslnivý zázrak.

Nestalo se nic.

Čekání ji unavilo, prošla se mezi zamlženými sloupy. Ze žlábkovaných hlavic tryskal jemný deštík, chladil žhavý vzduch a jemně dopadal i na ni. Za parných dnů měl člověk pocit, že se brouzdá v potoce. Podlahy v domě se leskly chladnými potůčky. Zpovzdálí slyšela, jak si manžel bez ustání přehrává svou knihu, staré písni mu prsty nikdy neunavily. V duchu zatoužila, aby zase jednou i jí věnoval tolik času jako těm podivuhodným knihám, aby ji objímal a hladil jako tu malou harfičku.

Ale to ne. Zavrtěla hlavou, shovívavě a sotva znatelně. Víčky si zlehka přikryla zlaté oči. V manželství si lidé zevšední a zestárnou, třebaže jsou dosud mladí.

Položila se do židle, která se vytvarovala podle jejího těla. Oči zavřela nervózně a pevně.

Zjevil se jí sen.

Hnědé prsty se zachvěly, natáhly, naprázdno se sevřely. Hned nato sebou polekaně trhla, posadila se a zalapala po dechu.

Rychle se rozhlédla, jako by čekala, že někdo bude stát před ní. Vypadala zklamaně – prostor mezi sloupy byl prázdný.

V trojúhelníku dveří se objevil její manžel. „Ty jsi volala?“ ptal se podrážděně.

„Ne!“ vykřikla.

„Měl jsem dojem, že tě slyším vykřiknout.“

„Opravdu? Usínala jsem a něco se mi zdálo.“

„Teď ve dne? To se ti tak často nestává.“

Seděla, jako by jí ten sen udeřil do tváře. „Něco tak zvláštního, tak strašně zvláštního,“ opakovala polohlasně. „Takový sen!“

„Aha.“ Zřejmě se chtěl vrátit ke knize.

„Zdálo se mi o nějakém muži.“

„O muži?“

„O vysokém muži, víc než metr osmdesát.“

„To je absurdní. Takový obr, nepovedený obr!“

„Jenže –“ hledala slova, „on vypadal docela hezky. Přestože byl tak veliký. A měl – já vím, že ti to bude připadat hloupě –, měl modré oči.“

„Modré oči! Dobří bohové!“ zvolal pan K. „Co ještě se ti bude zdát? Neměl náhodou černé vlasy?“

„Jak jsi na to přišel?“ Plála vzrušením.

„Vybral jsem tu nejméně pravděpodobnou barvu,“ odpověděl chladně.

„Ale on je měl opravdu černé!“ vykřikla. „A pleť měl úplně bílou. Byl to strašně zvláštní člověk. Měl na sobě divnou uniformu, slétl dolů z oblohy a mile mě oslovil.“ Usmála se.

„Z oblohy? Co je to za nesmysl?!“

„Přiletěl v nějaké kovové věci, na slunci se leskla,“ vzpomínala. Zavřela oči, aby si všechno znovu vybavila. „Zdálo se mi, že na obloze něco jiskří, jako když se vyhodí do vzduchu peníz, a na jednu se to zvětšilo a měkce se to sneslo na zem, takové dlouhé stříbrné plavidlo, kulaté a cizokrajné. A na boku toho stříbrného předmětu se otevřela dvířka a ten vysoký muž z nich vystoupil.“

„Kdybys měla něco pořádného na práci, neměla bys takové hloupé sny.“

„Mně se to docela líbilo,“ odpověděla a znovu si lehla. „Nikdy jsem si nemyslela, že mám takovou představivost. Černé vlasy, modré oči a bílá pleť! Byl to divný člověk, a přesto – docela hezký.“

„Přání je otcem myšlenky.“

„Nebud’ jízlivý. Nevymyslela jsem si ho schválně. Prostě mi přišel na mysl, když jsem klímala. Nebylo to ani jako sen. Bylo to tak nečekané a zvláštní. Podíval se na mě a řekl: ‚Přiletěl jsem raketou ze třetí planety. Jmenuji se Nathaniel York –‘“

„Hloupé jméno. Vlastně to ani žádné jméno není,“ ohradil se její manžel.

„Samozřejmě že je hloupé, vždyť je to sen,“ vysvětlovala mu mírně. „A pak řekl: ‚Tohle je první vesmírný let. Jsme v raketě jen dva, já a můj přítel Bert.‘“

„Zase takové hloupé jméno.“

„A říkal: ‚Jsme z jednoho velkoměsta na Zemi, tak se jmenuje naše planeta,‘“ pokračovala paní K. „Takhle to říkal. Změ, ano, tak se to jmenuje. A mluvil cizí řečí. Ale nějak jsem mu rozuměla. V myšlenkách. Asi telepaticky.“

Pan K se odvrátil. Zarazila ho otázkou. „Ylle?“ zavolala klidně. „Nenapadlo tě někdy, jestli – prostě – jestli na třetí planetě nežijí lidé?“

„Na třetí planetě se žádný život nemůže udržet,“ prohlásil její manžel trpělivě. „Naši vědci tvrdí, že v jejím ovzduší je příliš mnoho kyslíku.“

„Ale nebylo by to úžasné, kdyby tam lidé byli? A kdyby cestovali vesmírem v nějakých lodích?“

„Nech toho, Yllo, ty přece moc dobře víš, jak nesnáším takovéhle citové výlevy. Radši se zas pustíme do práce.“

Později toho dne si začala zpívat tu píseň, když se procházela mezi šumícími sloupy deště. Zpívala ji pořád znovu a znovu.

„Co je to za písničku?“ vyštěkl nakonec její manžel a přišel se posadit k plamennému stolku.

„Nevím.“ Zvedla oči, překvapená sama sebou. Pozvedla ruku k ústům, jako by tomu nemohla uvěřit. Slunce zapadalo. V slábnoucím světle se dům uzavíral jako obrovská květina. Mezi sloupy vál vítr, na plamenném stolku klokotal žhavý rybníček stříbrné lávy. Vítr jí načechrál rusé vlasy a něžně jí pobrukoval do ucha. Stála tiše, hleděla do širých dálav bledého mořského dna, jako by se na něco rozpomínala, ve žlutých očích jí stály slzy dojetí. „Stačí, když připiješ mi očima, a já ti připiji svýma,“ zpívala dojatě, pomalu a klidně. „Polibkem ve sklence mě vlídně pohosti a já se pro něj zřeknu vína.“ Pak už si jen pro sebe pobrukovala, oči měla zavřené a rukama lehounce plula s větrem. Dozpívala tu píseň.

Byla velmi krásná.

„Tu píseň jsem nikdy neslyšel. To jsi složila sama?“ vyzvídal a upřel na ni pohled.

„Ne. Ano. Ne – já vlastně nevím!“ Tonula v rozpacích. „Dokonce ani nevím, co znamenají ta slova, jsou v nějaké cizí řeči.“

„V jaké řeči?“

Bezděčným pohybem hodila kousky masa do bublající lávy. „Nevím.“ Za okamžik maso vytáhla uvařené a dala mu je na talíř. „Tak se mi zdá, že jsem vymyslela něco strašně hloupého. Ale nevím proč.“

Nepromluvil. Díval se, jak žena hází maso do syčícího kráteru. Slunce zašlo. Pomalu, pomaloučku se snášela noc, vkrádala se do pokoje, postupně spolykala všechny sloupy i je oba a jako temné víno se rozlila po stropě. Obličeje jim ozařoval jen žár stříbrné lávy.

Znovu začala pobrukovat tu podivnou píseň.

Vyskočil ze židle, jako když ho bodne, a rozzlobeně odešel z pokoje.

Večeři dojedl později a sám.

Pak vstal, protáhl se, podíval se na ni, zazíval a navrhl: „Pojď, zapřáhneme ohnivé ptáky a pojedeme se dnes večer trochu povyrazit do města.“

„To myslíš vážně?“ řekla. „Není ti něco?“

„Co je na tom tak zvláštního?“

„Už půl roku jsme nikde nebyli.“

„Proto je to dobrý nápad.“

„Najednou se staráš,“ řekla.

„Nech si ty řeči,“ odpověděl nevrle. „Chceš jet, nebo nechceš?“

Pohlédla na bledou poušť. Na obloze už vycházely dva identické bílé měsíce. Chladivá voda jí zlehka omývala prsty u nohou. Slabounce ji zamrazilo. Ze všeho nejvíc si přála zůstat doma, klidně sedět, mlčky a bez hnutí, dokud se nestane ta věc, na niž celý den čeká, ta věc, která se nemůže stát, ale která se přece snad... Hlavou jí prolétl úryvek písně.

„Já –“

„Jen ti to prospěje,“ naléhal. „Tak pojď.“

„Jsem unavená,“ řekla. „Až někdy jindy.“

„Tady máš šálu.“ Podal jí flakon. „Už jsme celou věčnost nikde nebyli.“

„Ty ano, dvakrát týdně jsi v Xi.“ Za nic by se na něho nepodívala.

„Obchodně,“ upozornil ji.

„No ovšem,“ zašeptala si pro sebe.

Z flakonu vytryskla tekutina, proměnila se v modravou mlhu a chvějivě se jí usadila kolem krku.

Ohniví ptáci byli připravení. Podobali se uhlíkům v ohništi a žhnuli na jemném chladivém písku. Bílý baldachýn se na-

douval nočním větrem a měkce se vlnil připoután k ptákům stovkami zelených stuh.

Ylla se položila pod baldachýn a ptáci se na jediný manželův pokyn vznesli jako hořící jiskry k ztemnělé obloze. Stuhy se napnuly, baldachýn se zvedl. Písek pod nimi zaskřípěl a rozjel se nazpět. Modravé pahorky začaly ubíhat kolem a pryč a oni se vzdalovali od domova, od deštivých sloupů, od květin v klecích, od zpívajících knih a šeptajících potůčků na podlaze. Na svého muže nepohlédla. Slyšela ho, jak pobízí ptáky, když stoupali vzhůru jako oblak deseti tisíc planoucích jisker, jako stejný počet červenožlutých ohňostrojů na nebi, a vlekli za sebou baldachýn jako květinový plátek a propalovali se větrem.

Nedívala se, jak pod nimi mizí mrtvá starobylá města podobná kostěným šachovým hrám, nedívala se na staré kanály naplněné prázdnotou a sny. Letěli kolem vyschlých řek a vyschlých jezer jako stín vrhaný měsícem, jako hořící pochodeň.

Pozorovala jenom oblohu.

Manžel něco říkal.

Dívala se na oblohu.

„Slyšela jsi, co jsem říkal?“

„Cože?“

Vybuchl: „Taky bys mi mohla věnovat trochu pozornosti.“

„Přemýšlela jsem.“

„Nikdy mě nenapadlo, že jsi milovnice přírody, ale dnes se nějak zvlášť zajímáš o oblohu.“

„Je moc krásná.“

„Říkal jsem si,“ začal manžel zvolna, „že bych dnes večer mohl zavolat Hulloví. Chtěl bych se s ním domluvit, abychom si společně vyjeli na pár dní, řekněme tak na týden, do Modrých hor. Zatím mě to jen napadlo –“

„Do Modrých hor!“ Rukou se přidržela lemu baldachýnu a prudce se k němu natočila.

„Vždyť to jen dávám na uváženou.“

„Kdy chceš jet?“ zeptala se rozechvěle.

„Myslel jsem, že bychom mohli vyrazit zítra ráno. Znáš to, radši neodkládat a tak,“ pokračoval jakoby nic.

„Ale takhle brzy na začátku roku přece nikam nejezdíme.“

„Jenže tentokrát mám dojem,“ usmál se, „že nám moc prospěje, když odtud vypadneme. Potřebujeme klid a vysadit. Sama to dobře víš. Nemáš přece v plánu nic jiného? Pojedeme, že?“

Nadechla se, chvílku otálela a pak odpověděla: „Ne!“

„Cože?“ výkřikem poplašil ptáky. Baldachýn sebou škubl.

„Ne,“ řekla pevně. „Už jsem se rozhodla. Já nepojedu.“

Zadíval se na ni. Víc už nepromluvil. Ona se odvrátila.

A ptáci, deset tisíc žhavých uhlíků, letěli větrem dál.

Za svítání proniklo slunce křišťálovými sloupy a rozpustilo mlhu, na které Ylla spala. Celou noc visela Ylla nad podlahou podpíraná měkkými koberci z mlhy, která vytryskla ze stěn, když se Ylla ukládala ke spánku. Po celou noc odpočívala na této mlčící řece jako člun na nehlučně plynoucím proudu. Teď mlhu spálilo slunce, mlžný opar klesal k zemi a nakonec Yllu vysadil na břeh procitnutí.

Otevřela oči.

Manžel stál nad ní. Vypadal, jako by tak stál už celé hodiny a pozoroval ji. Nevěděla proč, ale nedokázala mu pohlédnout do obličeje.

„Už se ti zase něco zdálo,“ řekl. „Mluvila jsi ze spaní – já nemohl usnout. Měla bys vážně jít k doktorovi.“

„Bude mi zas dobře.“

„Ale napovídala jsi toho ze spaní dost!“

„Vážně?“ trhla sebou.

Po ránu bylo v místnosti chladno. Ležela a prostoupilo ji šedé světlo.

„O čem se ti zdálo?“

Musela chvíli přemýšlet, než se rozpomněla. „O té lodi. Za se sestoupila z nebe, přistála, vystoupil z ní vysoký muž, mluvil se mnou, žertoval, smál se, bylo to tak hezké.“

Pan K se dotkl sloupu. Vytryskly pramínky teplé vody a proměnily se v páru. Z místnosti se vytratil chlad. Výraz pana K byl lhostejný.

„A pak,“ pokračovala, „ten muž, co říkal, že se jmenuje tak divně, Nathaniel York, mi řekl, že jsem krásná a – a políbil mě.“

„Tak vida!“ vykřikl manžel, prudce se odvrátil a zařal zuby.

„Vždyť je to jenom sen.“ Bavilo ji to.

„Takovéhle hloupé ženské sny si nech od cesty!“

„Chováš se jako malé dítě.“ Ulehla znovu na zbytek chemické mlhy. Za chvíli se tiše zasmála. „Vzpomněla jsem si ještě na něco z toho snu,“ přiznala se.

„A na co, na co?“ rozkřikl se.

„Ylle, ty jsi nějak špatně naložený.“

„Řekni mi to!“ naléhal. „Nesmíš přede mnou mít žádné tajnosti!“ Stál nad ní a v obličejí se mu objevil zlověstný a neústupný výraz.

„Takhle jsem tě ještě nikdy neviděla,“ odpověděla napůl pobaveně, napůl znechuceně. „Nic se nestalo, jenom mi ten člověk, ten Nathaniel York, řekl – no zkrátka mi řekl, že by mě vzal do lodě a s sebou vzhůru k nebi a že by mě odvezl na svou planetu. Vždyť je to přece k smíchu.“

„K smíchu, říkáš!“ téměř ječel. „Měla ses slyšet, jak ses k němu měla, jak jsi na něj mluvila, jak sis s ním prozpěvovala – bohové! – a celou noc. Měla ses slyšet!“

„Ylle!“

„Kdy přistane? Kde přistane s tou svou zatracenou lodí?“

„Ylle, nekřič tolik.“

„Co bych nekřičel!“ Prkenně se nad ní sklonil. „A v tom snu,“ chytil ji za zápěstí, „nepřistála ta loď náhodou v Zeleném údolí? Ano, nebo ne? Odpověz!“

„No ano –“

„A přistála dnes odpoledne, že?“ dorážel na ni.

„Ano, ano, myslím, že ano, ale jenom ve snu.“

„No,“ toporně jí odmrštil ruku stranou, „ještě že mluvíš pravdu! Slyšel jsem každé slovo, které jsi říkala ze spaní. Vykládala jsi o tom údolí i kdy to bude.“ Namáhavě oddychoval a procházel mezi sloupy jako člověk oslepený bleskem. Pomalu začínal klidněji dýchat. Hleděla na něho jako na šílence. Po chvíli vstala a šla k němu. „Ylle,“ zašeptala.

„Už je to v pořádku.“

„Tobě je zle.“

„Není.“ Přinutil se k mdlému úsměvu. „Jenom vyvádím jako dítě. Nezlob se, miláčku.“ Ledabytle ji pohladil. „Měl jsem poslední dobou moc práce. Promiň, prosím tě. Půjdu si na chvíli lehnout –“

„Ty ses tak rozčlilil.“

„Už jsem v pořádku. Vážně.“ Vydechl. „Zapomeneme na to. Poslyš, včera jsem slyšel vtip o Uelovi, chtěl jsem ti ho vyprávět. Co bys řekla tomu, že ty připravíš snídani, já ti povím ten vtip a o tamtom už mluvit nebudeme.“

„Byl to jenom sen.“

„Samozřejmě.“ Mechanicky ji políbil na tvář. „Jenom sen.“

V poledne stálo slunce vysoko na obloze, pražilo a kopce se třpytily v jeho žáru.

„Ty nepojedeš do města?“ zeptala se Ylla.

„Do města?“ sotva znatelně povytáhl obočí.

„Tenhle den v týdnu tam jezdíváš vždycky.“ Posadila klec s květinami na podstavec.

Květiny sebou zavrtěly a hladově otevřely žluté tlamičky. Zavřel knihu. „Ne. Je moc horko a pak – je pozdě.“

„Ach tak.“ Dokončila úpravu klece a vykročila ke dveřím. „Nebudu pryč dlouho.“

„Počkej chvílku! Kam jdeš?“

Než se nadál, stála ve dveřích. „Navštívit Pao. Pozvala mě.“

„Dnes?“

„Už jsem ji hodně dlouho neviděla. Je to jen kousek.“

„Přes Zelené údolí, že?“

„Ano, malá procházka, není to daleko, myslela jsem, že bych –“ Měla naspěch.

„Je mi líto, opravdu líto,“ řekl, vyskočil, aby ji zadržel, a vypadal, jako by ho vlastní zapomnětlivost velmi mrzela. „Úplně mi to vypadlo z hlavy. Pozval jsem na dnešní odpoledne doktora Nlle.“

„Doktora Nlle!“ Šinula se ke dveřím.

Chytil ji za loket a neúprosně táhl zpátky dovnitř. „Ano.“

„Ale Pao –“

„Pao může počkat, Yllo. Musíme se věnovat Nlleovi.“

„Jen na pár minut –“

„Ne, Yllo.“

„Ne?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. A navíc, k Pao je to kus cesty. Přes celé Zelené údolí, kolem velkého kanálu a dolů, že? A bude vedro, strašné vedro a doktor Nlle by tě moc rád viděl. Tak co?“

Neodpověděla. Chtěla se mu vyškubnout a utíkat. Chtěla vykřiknout. Ale zůstala sedět na židli, pomalu točila palci a tupě se na ně dívala chycená do pasti.

„Yllo?“ zamručel. „Budeš tady, vid’?“

„Ano,“ řekla po drahé chvíli. „Budu tady.“

„Celé odpoledne?“

Hlas jí zněl dutě. „Celé odpoledne.“

Bylo pozdní odpoledne a doktor Nlle se neobjeoval. Yllin manžel se nezdál nijak zvlášť překvapený. Když už bylo k večeru, cosi zamumlal, šel ke skříni a vytáhl nebezpečnou zbraň, dlouhou nažloutlou trubici zakončenou měchem a spouští. Obrátil se a na obličejí měl masku vytepanou ze stříbrného kovu, bezvýraznou masku, kterou nosil, kdykoli chtěl zastřít své city, masku, která tak znamenitě přiléhala k oblinám a důlkům jeho hubených tváří, brady a čela. Masku se leskla a on svíral nebezpečnou zbraň v ruce a prohlížel si ji. Neustále to v ní bzučelo, jako bzučí hmyz. S pronikavým svistem se z ní daly vymrštit roje zlatých včel. Hrůzných zlatých včel, které vbodly žihadlo a jako semena padly mrtvé do písku.

„Kam jdeš?“ zeptala se.

„Co?“ Naslouchal zlověstnému bzučení v měchu. „Doktor Nlle se opozdil a já tu na něj nebudu jako blázen čekat. Jdu si trochu zalovit a vrátím se. Ty se odtud rozhodně nehni, jasné?“ Stříbrná maska se zatřpytila.

„Ano.“

„A vyříd' doktorovi Nlle, že se brzy vrátím. Jdu si jen na chvíli zalovit.“

Trojúhelníkové dveře se zavřely. Jeho kroky na cestě z kopce doznívaly.

Dívala se za ním, jak kráčí zalitý sluncem, dokud jí nezmizel z očí. Pak se vrátila ke svým povinnostem – uklidit magnetickým prachem a očesat ovoce z kříšťálových zdí. Pracovala rychle a energicky, ale chvílemi jako by strnula, a tu se přistihla, že zpívá tu podivnou a nezapomenutelnou píseň a mezi kříšťálovými sloupy vyhlíží na oblohu.

Zadržela dech, bez hnutí zůstala stát a čekala.

Blížilo se to.

Každým okamžikem se to mohlo stát.

Bylo to jako ve dnech, kdy člověk slyší, že se blíží bouře, je napjaté ticho a pak se nad zemí přežene v nárazech, stínech a v tetelivém chvění sotva znatelný tlak ovzduší. Ta změna se člověku přitiskne na ušní bubínky a on s úzkostí čeká na blížící se bouři. Začne se chvět.

Obloha se poskvrní rozličnými barvami, nakupí se mračna, hory se zbarví kovovým nádechem. Květiny z klecí vydechují sotva postřehnutelné výstrahy. Člověk cítí, jak se mu lehounce čechrají vlasy. Někde v domě tiše prozpěvuje hlas hodin „čas, čas, čas, čas...“ – o nic hlučněji, než když voda odkapává na samet.

A pak – bouře. Rozsvítí se elektrická záře, hustá clona deště a burácející tma se valí k zemi a zavře se, navždy.

Takhle tomu bylo. Schylovalo se k bouři – jenže obloha byla čistá. Čekalo se na blesky – a na obloze nebyl ani mráček.

Ylla se procházela dusným letním domem. Každým okamžikem udeří z nebe blesk, zahřmí hrom, vznese se kužel kouře – pak ticho, kroky po pěšině, zaťukání na křišťálové dveře a ona poběží otevřít...

Yllo, ty blázne! vysmívala se sama sobě. Proč ty v té nanicovaté hlavě chováš takové ztřeštěné představy?

A pak se to stalo.

Vzduchem prolétl závan vedra jako z obrovského požáru. Ozval se vířivý zvuk letícího předmětu. Záblesk na obloze, záblesk kovu.

Ylla vykřikla.

Proběhla mezi sloupy a otevřela dveře dokořán. Stála čelem ke kopcům. Ale v tu chvíli už tam nebylo nic.

Užuž se chtěla rozběhnout z kopce, ale donutila se zastavit. Má přece zůstat tady, nikam nechodit. Doktor přijde na návštěvu a manžel by se zlobil, kdyby odběhla.

Čekala ve dveřích, prudce oddychovala, zdvihla ruku.

Napínala zrak, aby dohlédla k Zelenému údolí, ale nic neviděla.

Ty hloupá ženská! Vrátila se dovnitř. Až sem tě přivedla ta tvá fantazie, říkala si. Nebylo to nic než nějaký pták, list, závan větru, možná ryba v kanálu. Posad' se a odpočiň si.

Posadila se.

Zazněl výstřel.

Velmi jasně a pronikavě zazněl výstřel ze strašlivé hmyzí zbraně.

Ylla sebou šklubla.

Přišlo to z velké dálky. Výstřel. Vzdálený bzukot včel. Výstřel. A pak druhý výstřel, přesný, nemilosrdný a vzdálený.

Znovu sebou šklubla a z neznámého důvodu vyskočila a křičela, křičela, jako by nikdy nechtěla přestat. Divoce prolétla domem a znova otevřela dveře dokořán.

Ozvěny odumíraly, ztrácely se.

Ticho.

Bledá v obličejí čekala na dvorku celých pět minut.

Pak svěsila hlavu a loudavým krokem procházela sloupovými pokoji, rukou se dotýkala rozličných věcí, rty se jí chvěly a nakonec se posadila v samotě zešeřelého pokoje s vinnou révou a vyčkávala. Lemem šálu začala čistit jantarový pohár.

A pak se zdaleka ozval křupavý zvuk kročeju na kamenném šterku.

Zvedla se a zůstala stát uprostřed tichého pokoje. Pohár jí vypadl z ruky a roztránil se na tisíc kusů.

Přede dveřmi kroky zaváhaly.

Měla by promluvit? Měla by zavolat: „Pojďte dál, prosím, pojdte dál!“

Popošla pár kroků.

Kročeje vystoupily na ochoz. Čísi ruka zmáčkla kliku.

Usmála se na dveře.

Dveře se otevřely. Přestala se usmívat.

Byl to manžel. Jeho stříbrná maska se mdle leskla.

Vstoupil do místnosti a na okamžik na ní spočinul pohledem. Pak trhnutím otevřel měch zbraně, vyhodil z něj dvě mrtvé včely, a když slyšel, že pleskly o podlahu, šlápl na ně a postavil prázdnou zbraň do kouta. Ylla byla po celou tu dobu sehnutá a marně se znova a znova pokoušela sesbírat střepy rozbitého poháru. „Co jsi dělal?“ zeptala se.

„Nic,“ řekl obrácený zády. Sundal si masku.

„Ale ta puška – slyšela jsem, že jsi vystřelil. Dvakrát.“

„Trochu jsem lovil. Občas to člověka chytne. Přišel doktor Nlle?“

„Ne.“

„Vlastně počkej!“ Znechuceně luskl prsty. „Teď si vzpomínám. Vždyť on k nám má přijít zítra odpoledne. Spletl jsem to.“

Usedli k večeři. Dívala se na jídlo a rukama nepohnula.

„Co je?“ zeptal se, ale nezvedl oči od masa, které namáčel v bublající lávě.

„Nevím. Nemám hlad.“

„Proč ne?“

„Nevím, zkrátka nemám.“

Na nebi se zvedl vítr. Slunce zapadalo. Pokoj byl malý a na jednu chladný.

„Pokouším se rozpomenout,“ řekla manželovi se zlatýma očima, který proti ní vzpřímeně a nezúčastněně seděl v tichém pokoji.

„Na co se rozpomenout?“ Usrkával vína.

„Na tu píseň. Na tu dojemnou a krásnou píseň.“ Zavřela oči a pobrukovala, ale ta píseň to nebyla. „Zapomněla jsem ji. A nevím proč, ale nechci ji zapomenout. Je to něco, co bych si chtěla zapamatovat navždycky.“ Pohybovala rukama, jako by

jí rytmus mohl pomoci při vzpomínání. Pak se položila do židle. „Nemůžu si vzpomenout.“ Dala se do pláče.

„Proč pláčeš?“ ptal se Yll.

„Nevím, nevím, ale nemůžu si pomoci. Je mi smutno a nevím proč, pláču a nevím proč, ale pořád pláču.“

Skryla hlavu do dlaní. Ramena se jí otrásala.

„Zítří ti bude dobře,“ řekl.

Nepodívala se na něho. Dívala se jen na prázdnou poušť a na jasně zářící hvězdy, které právě vycházely na temné obloze. Zdálo se, že slyšet zvedající se vítr a v dlouhých kanálech stoupal z vody chlad. Zavřela oči a chvěla se.

„Ano,“ řekla. „Zítří mi bude dobře.“